

Bu ad, bu imza neçə illərdir qoşulub sözü'n karvan köçünə: Sabir Abdin. Bu kövrəklik onun poeziyasının durna qatarından düşən, qəlbinin dərin qatlarından gələn, düşüncələrində yoğrulmuş bir fəryaddir. Mən Sabiri tanıyandan O, bu söz qatırı ilə mənzil-mənzil addımlamaqdadır.

*Üzümə bağlıdır açıq qapılar,
Köhnə qapıların cəftəsi paslı.
Kim bilir bəlkə də itib açarı,
Qıfılı qapıda qalib asılı.*

Doğrusu, bu misralar elə bil mənim, sənin, onun, hamımızın üsyankar səsimizdir. Bu dörd misranın hər birində Sabir Abdinin iç dünyasının üsyankar səsi mərd, mübariz bir şairin söz harayı var.

Sabir Abdinin "Yağış pıçıltısı-yam" şeirində çox mənalı, eyni zamanda düşündürücü fikirlər çoxluq təşkil edir. Ən qəribəsi də onun bu misraları iki xoşbəxt sevginin hardan və necə yaranması, sonda isə yarıdan uca Allaha qovuşması çox ustalıqla qələmə alınmışdır.

Sabirin lirik şeirlərində sevgi duyğuları bir qəlbin bulaq zümzüməsi, yarpaq xışıltısı, əsən küləyin, çiçəklərin yanaqlarını sığallaması kimi lirik bir simfoniyanı xatırladır.

ŞAIRİN YAŞI OLMUR

*Hər səhərə dil açan,
Hər axşama əl açan,
Hər gecəyə qol açan,
Bir sən idin, bir də mən.*

Biz hər birimiz deyirik: Bu Vətən mənim canımdır, qanımdır, anamdır. Bu Vətən üçün canımı verərəm, ölərəm. Sabir Abdin isə yazır.

*Mən də bir Vətənəm,
Qana qan demirəm, qanımdır durdur.
Tökülən qanları torpaq qurudur.
Ürəyim gözümlün sevgi yurdudur.*

Çox qəribə, düşündürücü bir fikirdir. Sabirin şeirlərini oxuduqca fikirləşirəm. O, heç vaxt zalım, haqsız insan ola bilməz, olmaq istəsə də şair qəlbi buna imkan verməz.

Sabir bir şair kimi Vətəni varlığı qədər sevmə və Vətənleşən şairdir.

*Mən də bir vətənəm,
Şərbət əvəzinə zəhər içmişəm.
Sevinc əvəzinə qəhər içmişəm,
Bütövləşmiş Vətən yolu seçmişəm.*

Vətən yolunu seçən, haqqı sevmə, haqqı qoruyan yalnız şair ola bilər. Sabir Abdinin "Adını sən seç" şeirlər kitabı onun dərin düşüncələrinin fəlsəfi mayasından yoğrulub.

*Pəncərəmin göz yaşısın,
Yağ ömrümə, di yağsana.
Bircə hovur məni ovut,
Qalib əlac, ümid sənə.*

Sabirin yağışında bir sevgi var. Sabir öz yağışında islanı-islanı necə-necə şeirlərinin toxumlarını göyərdib.

Şair "Əlli yaşına" şeirində yazır:

*Yığıb gözlərinə buz bulaqları,
Dağlardan, dağlardan keçib gəlirsən
Qaralır ömrümün ağ vərəqləri,
Sən lap uzaqlardan köçüb gəlirsən.*

Onun "Əlli yaşına" şeirini oxuyanda bir anlıq düşündüm. Əslində, şairin yaşı olmur. Onun şeirlərinin yaşı olur. Hər yazılan şeir oxucu ürəyinə hakim olduqca ünvan-ünvan, mənzil-mənzil, yaddaş-yaddaş yaşayır.

Dəyanət Səlimxanlı